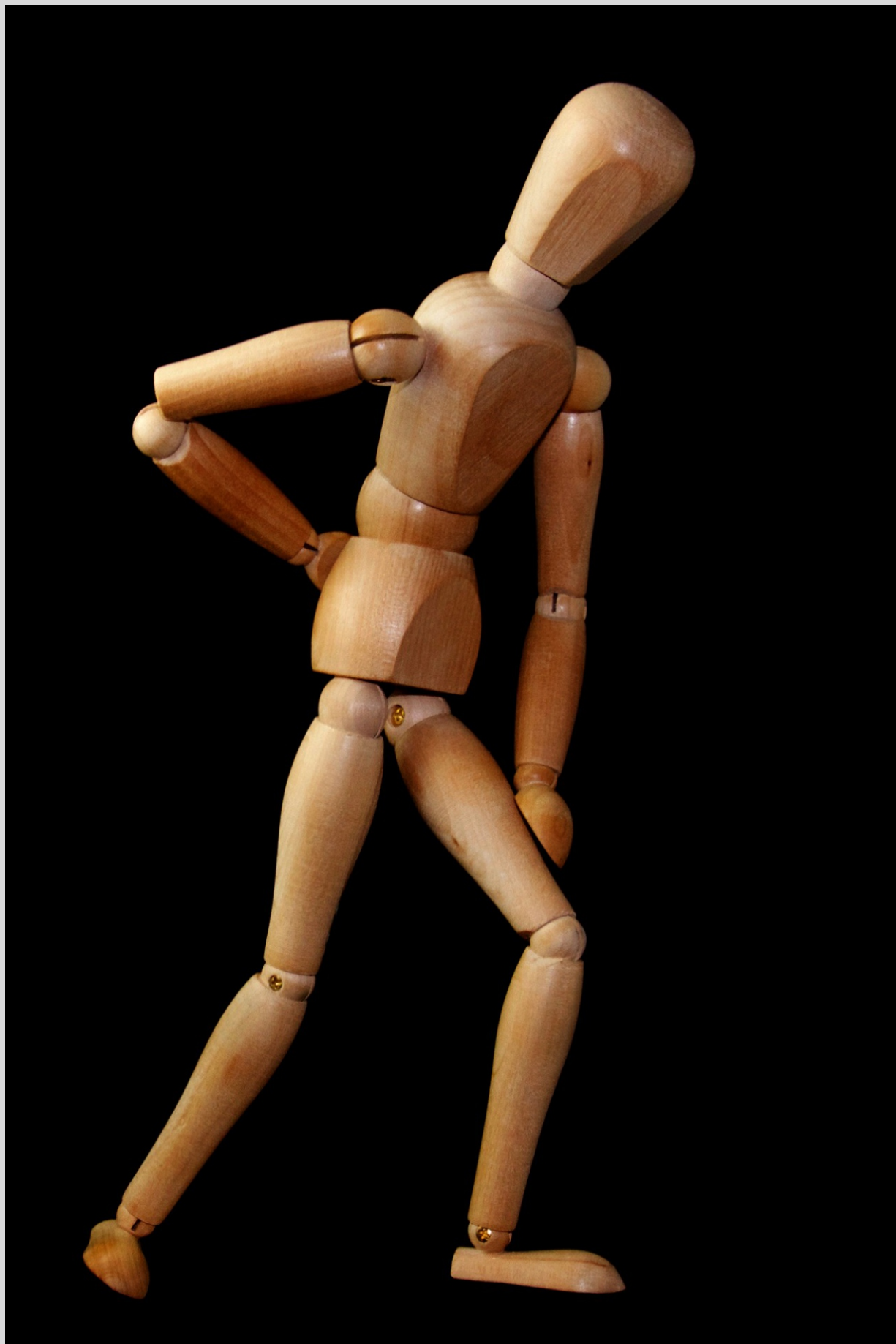

ČTVEROČ

ČASOPIS SLEZSKÉHO GYMNÁZIA

LEDEN - ÚNOR 2021

ČÍSLO 54

OBSAH

3

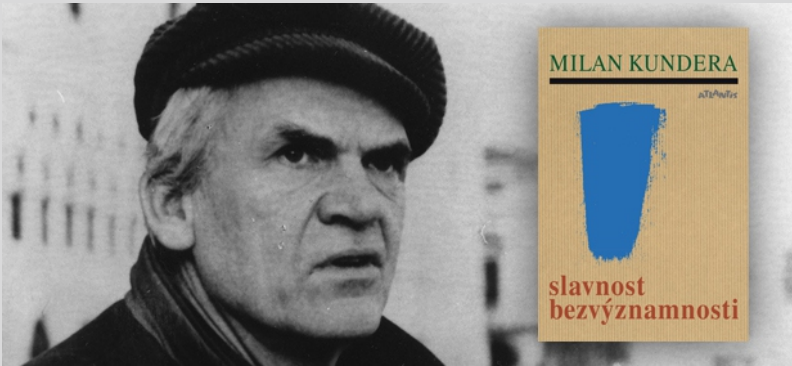
O LIDECH KTERĚÍ
Hedy Lamarr

4

HUDBA
Když se holka d(U)sila

5

BEDEKR
Cesta do středu Země

6

RECENZE
Slavnost bezvýznamnosti

7

STUDENTI
STUDENTŮM
**Jak být produktivní
i v karanténě**

8

ŽIVOTNÍ STYL
Sklony k lenošení

Hedy Lamarr

CARTOON

REAL

Její filmová kariéra pozvolna skončila v roce 1958. Byla ale velmi chytrá a stala se autorkou několika vynálezů. Jako příklad uveďme věci obyčejné a jednoduché – rozpustné tablety, svítící obojky pro psy, kapesníky v krabici, ale i ty technicky komplikované – lepší konstrukce letadlových křidel či systém pro tajnou komunikaci FHSS.

Vdala se ještě čtyřikrát a udržovala i milenecké vztahy. Porodila dceru Denise a syna Anthonyho, adoptovaného syna Jamese dala na převýchovu v jeho 12 letech. Po posledním manželství dožila na Floridě. Zemřela na selhání srdce a její popel byl rozptýlen na centrálním hřbitově ve Vídni.

Tereza Víchová

9. listopadu 1914 se ještě za Rakousko-Uherska do jedné bohaté židovské rodiny ve Vídni narodilo děvčátko jménem Hedwig Eva Maria Keisler. Její otec byl ředitelem banky a matka koncertní pianistkou, vkládali tak do malé Hedwigy velké naděje. Dostala dobré vzdělání, učila se hrát na klavír a mluvila třemi jazyky. Ukázalo se, že je i technicky nadaná, ale po střední škole se zapsala na herectví v Berlíně. Ve filmovém světě začala účinkovat už ve svých 16 letech a zanedlouho poté okouzila svět ve filmu *Extase*, známém pro své erotické scény (film byl odsouzen papežem Piem XII. a zakázán Adolfem Hitlerem).

Její chorobně žárlivý manžel se později snažil všechny kopie *Extase* skoupit a Hedwiga, přestrojená za služku, od něj po dlouhodobém nátlaku utekla do Francie, kde se s ním nechala na dálku rozvést. Netrvalo dlouho a mladou herečku si vzal šéf filmové společnosti Metro-Goldwyn-Mayer, který ji potkal na lodi po cestě do USA. Díky němu získala svou slavnou přezdívku Hedy Lamarr a zahrála si v několika dalších filmech. Novináři byla označena za nejkrásnější ženu světa a stala se předlohou pro Sněhurku Walta Disneyho.

Když se holka d(U)sila

Myslím si, že tentokrát by bylo lepší se zaměřit na nějaké odlehčené téma. Depresivních věcí je, poslední dobou, okolo nás více než dost. Proto jsem vybrala píseň, která nese název „U Sila“ a složil ji Ivan Mládek.

Už podle názvu můžeme trochu vyvodit, že téhle písni se vážná tematika týkat nebude. A je to přesně tak. Tohle je jedna z těch věcí, které poslouchám, když mám bláznivou náladu. Chci jenom hlasitě zpívat, tančit a dělat všechno, co se mi zrovna chce. Není vůbec dlouhá a rozhodně není náročná na zapamatování textu. Takže – nejvyšší čas se na ni podívat.

*Sázeli se ogaři,
komu z nich se podaří,
dát mi první pusu.*

Pro upřesnění dialektické slovo ogaři znamená mužské nápadníky. A třeba u téhle věci je krásně vidět rozdíl generací. Já, která to slovo viděla poprvé v životě, a moje mamka, pro kterou to slovo bylo skoro samozřejmostí. Protože tohle není žádné hlubokomyslné dílo, jasně a stručně dokážeme vyčíst, o co se jedná.

*Nevinná už nechci být,
nikdo mě tu nesmí mít
za naivní husu.*

Typické škatulkování žen, do kolika musí být políbeny, aby to nebylo divné. Do kolika musí tamto a ono, a přitom je to na každé z nás a ostatním to má být úplně jedno. Každá by měla počkat na svoji připravenost a svého prince, tahle už se asi načekala dost a dále již nehodlá. Respektive jde do toho po hlavě. A zase, proč ne?

*Včera večer u sila
já to prvně zkusila,
tjamtadadá, tjamtadadá,
mám to za sebou!*

Není nad pořádnou radost z prvního polibku. I když uznávám, že stát tahle sloka sama o sobě, můžeme v ní najít více skrytých významů než jenom pusu. Každopádně holka je šťastná, takže není potřeba se touhle věcí dál trápit.

*Ňákej chlap mě políbil,
vůbec se mi nelíbil,
tjamtadadá, tjamtadadá,
mám to za sebou.*

Nebo že by se slečna dala považovat za mírně zoufalou? Protože nikdo nechce mít první pusu s někým, kdo se mu nelíbí. Pokud tedy se nejedná o případ téhle konkrétní holčiny.

*Už se nikdy nenechám
líbat cizím ogarem,
naštěstí jsem vyvázla
jenom s malým oparem.*

Aspoň můžeme vidět, že dospěla k rozumu. A už bude s následným výběrem opatrnější. Opar je sice nepříjemná věc, ale pořád mohla dopadnout hůře. Až se zahojí, trauma bude možná trochu potlačeno. Poté začne nové lovení mužů, kteří jsou pro ni dobrými a vhodnými.

*Včera večer u sila
já se hanbou dusila,
tjamtadadá, tjamtadadá,
mám to za sebou.*

Z téhle poslední sloky můžeme usoudit, že první pusa nebývá zpravidla moc vydařená. A doufejme, že slečna z toho nedostala trauma či nějaký jiný psychický problém. Ovšem tak jako tak, je šťastná, že to má za sebou.

Na tuhle pecku jsem narazila jenom díky své mamince, která na těchhle věcech vyrůstala. Abych pravdu řekla, díky ní jsem na nich vyrůstala taky. Myslím si, že je škoda, že dnešní děti tuhle hudbu neznají a přijde jim trapná a stará a bůh ví, co všechno. Ale já jsem zastáncem toho, že ne každá píseň musí mít podtext dlouhý jako Velká čínská zeď. Hudba má být i na pobavení, což tahle písnička rozhodně splňuje. Není nad to, si večer občas zazpívat z plných plic: „Včera večer u silaaa...“

Kateřina Mališková

Cesta do středu Země aneb Po stopách Verna

Jjistě jste už někdy slyšeli o knížce Julese Verna „Cesta do středu Země“ nebo o filmovém zpracování této knihy v podání Brendana Frasera a Joshe Hutchersona. V této knize je přesně popsáno, jak střed Země navštívit. Pojďme se tedy vydat na cestu.

Co si vzít s sebou:

Zašifrovaný dokument islandského alchymisty Arneho Saknussemma

Baterka

Voda

Zimní a letní oblečení

Kompas

Jídlo a sladkosti

Lékárnička

Stan

Zbraně

Cesta po moři bude trvat cca týden, ale během plavby uvidíte mnoho zajímavostí. Například zápas ichtyosaura s plesiosaurem nebo hru světél. Koupání se ale bohužel nedoporučuje – hrozí sežráním. Také pojedete okolo ostrůvku Axel, ale zde není nic moc k vidění. Za týden již podplujete celou Anglii a Francii, to je cca 900 kilometrů. Při přistání se těšte na spoustu dobrodružství. Můžete zde krmit stádo mastodontů, seznámit se s pračlověkem, obdivovat pláž s kostrami dinosaurů, prehistorické rostliny bez zeleného barviva. Ubytovat se doporučuje v příbytcích pračlověka v jeskynních komplexích nebo v houbových hotelích. Hotely ale nejsou doporučovány lidem s alergií na houby. V jeskynních apartmánech máte jídlo zdarma. Pračlověk vás zde také může vzít na komentované túry nebo plavby.

Nebo také můžete být první a jít dále. Je to ale na vlastní nebezpečí, neboť žádná lidská noha dále nevzkročila.

Nedoporučuje se zde zacházet s dynamitem, neboť vás to z vaší dovolené může předčasně vyhodit na povrch Země.

Vše začíná koupí zašifrovaného dokumentu islandského alchymisty z 16. století. Text, psaný runovým písmem, obsahuje popis, jak alchymista sestoupil do středu Země a kde je vstup. Vchod se nachází na Islandu v jednom ze tří kráterů zdejší vyhaslé sopky Snæffelsjökull. V tom, na nějž poslední červený den dopadá stín horského štítu Scartarisu. Pokud nezabloudíte, dostanete se k potoku jménem Hansův potok. Zde si nezapomeňte doplnit zásoby vody, neboť zase delší dobu na žádnou pitnou nenarazíte. Dále sestupujte níže a níže asi tak 130 km, až se ocitnete v hloubce 55 km pod mořem, v přístavu Graüben u Lidenbrockova moře. Nesvíí tu slunce, a tak den a noc rozpoznáte podle elektrické záře podobné polární záři. V přístavu je možné obdivovat les obrovských hub a také mnoho druhohorních a třetihorních rostlinných a živočišných druhů. Pokud se ale chcete podívat dále, nastupte na loď směřující na jih.

Upozornění: ve středu Země se nenacházejí žádné obchody s oblečením ani žádné jiné, proto mějte na paměti: co si nevezmete z povrchu, nebudete mít ve středu.

Eva Plačková

Milan Kundera naposled?

V září loňského roku vyšel poslední román uznávaného českého autora Milana Kundery, tentokrát s názvem „Slavnost bezvýznamnosti“.

Jedná se o dílo typicky kunderovského stylu – o příběh jako takový tady nejde, je to spíše sumář všech autorových životních témat, kde se Kundera ve svých jedenadevadesáti letech zlehka a humorně loučí se čtenáři a světem románu obecně.

Děj je strukturován do sedmi částí, protože sedm je hříchů i ctností, sedm je dnů v týdnu, a protože sedmičku má jako šťastné číslo za svým jménem vyšitou James Bond.

Na necelých sto stranách se seznamujeme se čtyřmi pařížskými přáteli. Každý z nich rád hraje, všichni se přetvařují a mystifikují, mají i nemají se rádi.

Kují sice plán na velkou slavnost, ale zároveň se dojmají nad vlastní osamělostí a nicotou. Absurdní drama s existencialistickým jádrem. A samozřejmě prokládané úvahovými odstavci: jak je to s krásou žen, jakou sílu má pádný bonmot a jakou mlčení, kdo je „omlouváč“ a jaká je „hodnota bezvýznamnosti“.

Text se obrací také do historie, mrazivě působivou bajkou připomene Stalina, v ozvěnách se vrací autorův oblíbený motiv zmechanizovaného sexu bez lásky a dojde i na glosování.

Slavnost bezvýznamnosti je sice ukrutně zábavná, ale taky pořádně temná kniha. Brilantní finále Kunderova díla je jednoznačně žhavým kandidátem na vaši pozornost.

Tatiana Burdová

Jak být produktivní i v karanténě

Po několika měsících v prostředí online výuky si troufám říci, že několikahodinové sezení u počítače dokáže být občas opravdu demotivující. Ráno se vzbudím, sednu si na 8 hodin k počítači a pomalu nemám ani možnost se zvednout ze židle. Pokud mám šťastný den, nemusím do večera dělat úkoly a možná se dostanu i na čerstvý vzduch. A takto to má asi většina studentů. V těchto volných chvílích je opravdu poslední věc, na co myslíme, jak být více produktivní či jak na sobě zapracovat. Takže jak se můžeme dostat z tohoto deprimujícího cyklu?

ZPŘÍJEMNĚTE SI RANNÍ RUTINU

Vím, že je opravdu jednoduché si nastavit budík 3 minuty před začátkem hodiny. „Chystat se na ni stejně nebudu a dospat ten osmihodinový filmový maraton ze včerejška přece nějak musím!“ Pokud si ale nechcete začít vytvářet špatné návyky, zkuste pro sebe ráno něco udělat! Může to být i maličkost – pustit si svou oblíbenou písničku, protáhnout se či si pohrát se svým mazlíčkem. Zaručeně se vám nebude chtít usnout hned po prvních deseti minutách vyučování a svůj den odstartujete s lepší náladou.

UDĚLEJTE SI ČAS PRO SEBE

Ani byste nevěřili, jak na vás působí vaše vnější a vnitřní okolí. Pokud se necítíte duševně v pohodě, odrazí se to na vaší produktivitě a výkonu. Pokud budete mít okolo sebe jen nepořádek, na náladě vám to rozhodně také nepřidá. Zkuste si vymezit čas jen pro sebe! Není sobecké se o sebe chtít starat a ostatní by to měli respektovat. Začněte například postupně od „méně produktivních“ úkolů. Nabudí vás to a budete mít více motivace. Nejdříve se zkuste zrelaxovat, dejte si čaj, udelejte si masku, oblečte si něco jiného než pyžamo a postupně se dostaňte až k úklidu pokoje či vytvoření diáře, který vám pomůže s time managementem.

Všichni jsme měli období, kdy jsme v „první karanténě“ 2020 začali s něčím experimentovat. Já jsem třeba v červnu pravidelně cvičila a dala jsem se na pečení. Časy se ale změnily. Teď už nikdo nemá chuť ani čas dělat nějaké pokusy. Ale proč ne? Pokud je vaše výmluva, že na to nemáte čas, zkuste alespoň na hodinu každý den vypnout internet (samozřejmě pokud na vás nečeká učitel s videokonferencí) a uvidíte, že se nějaká ta minutka najde. Co takhle zkusit ten nový recept, který chcete uvařit už půl roku? A co ta lákavá túra, o které všichni mluví? Dodejte svým dnům tu pravou jiskru a možná se budete na další dny opět těšit! Nezapomeňte, že se už blíží jaro!

Pokud se vám ale i přes to nic nedaří a už týdný se vám nic nechce dělat, nezoufejte. Pravda je, že až tak šíleně produktivní být nemusíte. Nikdo není stoprocentní a tohle je pro nás všechny nové. Všichni mají pocit, že ten „čas navíc“ strávený doma musíme co nejlépe využít. Nemusíme. Nenechte sebou házet ze strany na stranu, řekněte světu stop, a pokud to opravdu potřebujete, na chvíli se zastavte. Vždyť jsme všichni jenom lidi.

Eliška Janečková

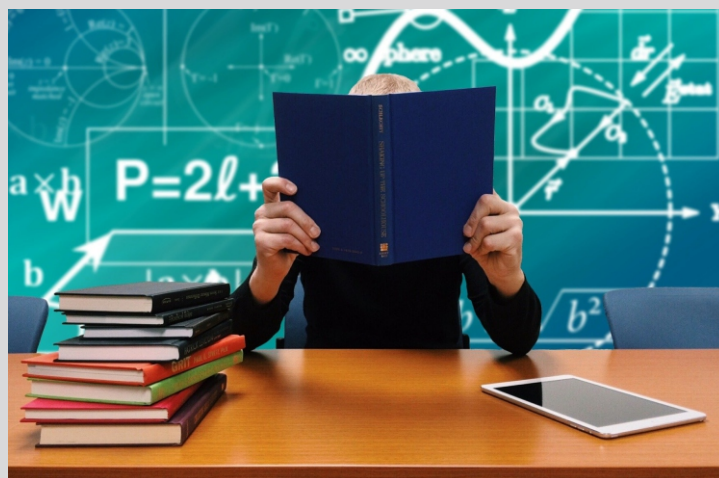
Sklony k lenošení

Ted' se mi nechce, udělám to za chvílku. Až ten film skončí, udělám to. Už opravdu musím začít, ale tak ještě chvílku to počká... poznáváte se v těchto nastíněných situacích? Už skoro rok jsme my, studenti (ale i někteří pracující), „uvěznění“ doma, a i když si to nechceme připustit, zlenivěli jsme. Naše studia pokračují dál, jenže v pohodlí domova se zdá být vypracovávání úkolů a plnění povinností jednou z nejtěžších věcí na světě. Kdo by si v březnu minulého roku pomyslel, že se z většiny studentů stanou prokrastinující lenoši? Myslím, že pár jedinců by se našlo, ale i přesto. Domácí forma vzdělávání v nás ze začátku probouzela nadšení, že nemusíme každé ráno docházet do škol a trávit tam celé dopoledne. Postupem času jsme si však začali uvědomovat, že nám to prostředí vlastně chybí a to otravné ranní vstávání vlastně není až tak nesnesitelné.

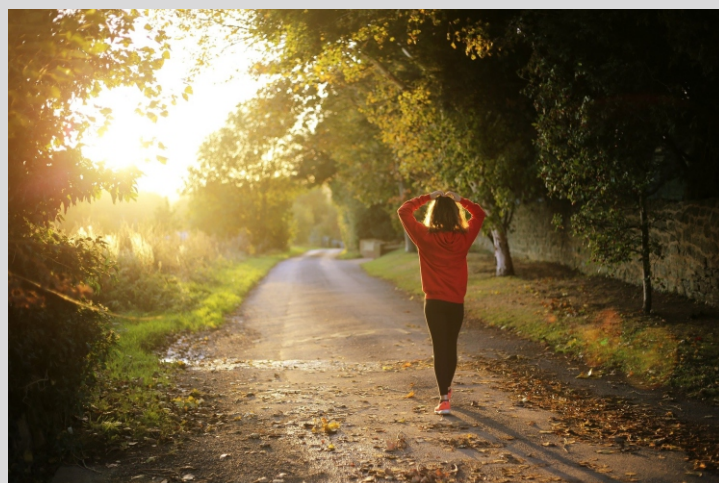
Věřím, že každému studentovi se už alespoň jednou za ten čas strávený před obrazovkou zastesklo po přítomnosti ve škole. Když už je řeč o sezení před počítačem, většina z nás pociťuje nedostatek pohybu. A to i mezi vyučovacími hodinami. Přece jen ve škole musíme vstát a přesunout se do jiné třídy. Alespoň tak trochu rozproudíme krev v těle a okyslíčíme mozek. Občasné přetažení hodiny učitelem má za následek, že si teď doma ani nestihneme zajít například pro pití nebo se jen trochu projít po pokoji. Nastane-li taková situace, není jiné východisko než se částečně protáhnout na židli – můžeme si třeba opatrně „prokrupnout“ záda, zakroužit krkem nebo vztyčit obě ruce ke stropu a snažit se vsedě dosáhnout co nejvýš. Taková jednoduchá cvičení by měla zamezit bolestem zad zapříčiněným dlouhým sezením.

Lepší variantou se ale jeví ta, když máme na cvičení více času i prostoru. Nemusíme zběsile cvičit kardio, abychom se cítili dobře. Stačí jen pár jednoduchých aktivit, kterými si lehce rozhýbeme tělo. Tak třeba můžeme jít na procházku se psem – pokud máme dostatek času, udělat si pár dřepů nebo si jen příjemně protáhnout celé tělo. Tím se nám kyslík dostane do každé periferie a my se tak lépe dokážeme soustředit na potřebné věci. Dalším benefitem také je, že se zmírní naše lenost. Budeme mít více energie na děláni povinností a ve finále se nebudeme tolik stresovat, že zase nestihnáme.

Všechno je to jen o naší silné vůli, protože když se budeme neustále na něco vymlouvat, nikdy se nedostaneme do našeho vysněného cíle.

Barbora Schindlerová

**Pod záštitou paní učitelky Magdy Hrstkové časopis
vytvářejí:
Eva Plačková, Tatiana Burdová, Kateřina Mališková,
Barbora Schindlerová, Eliška Janečková, Tereza Víchová
& Dominik Prokš**